

Derfor vilde jeg sige: Lad os alle sammen ærligt række hinanden Haanden paa, at vi ville arbejde for at faa det mest mulige ud deraf. Men jeg vil ikke være med til at bære Ansvaret for en Toldlov, der fører til en Ro, som vil ødelægge, hvad vi have været en Menneskealder om at opbygge. Derfor har jeg nu taget Ordet, trods alt hvad der er sagt frem og tilbage om Frihandel og Protektionisme, for at pointere, at vi ere villige til en Forhandling, men kun til en Forhandling, der vil bringe Resultater, som vi tro ikke ere ødelæggende for dansk Haandværk og Industri.

la Cour: Det er jo et silde Øjeblik, den ærede Formand giver mig Ordet, og jeg skal bestræbe mig for at være saa kort som muligt, men jeg vil dog ikke absolut sige, at det er gjort af lige i fem Minutter.

Den højtærede Minister kom herop med en udstrakt Haand, som han fortalte os, til at søge at mægle mellem det frihandlerske Folketing og det mere protektionistiske Landsting, og vi maa jo paaskønne, at han er kommen herop saadan. Men han erklærede tillige, at han er Frihandelsmand, og naar man en Gang har haft en stor Kærlighed, en Ungdomskærlighed, saa er det vanskeligt rent og bart at glemme den. Vor højtærede Minister har da maa-ske heller ikke skiftet Sol og Vind lige mellem Frihandel og Protektionisme. Nede i det andet Ting har han jo, det vide vi, brugt til Ordfører et Medlem fra et andet Parti, en gammel Frihandelsmand, og naar vi læse Folketingsudvalgets Betænkning igennem, se vi, at der stadig tales om Forbrugernes Interesser, medens der aldrig er Tale om Næringslivet. Hvor Protektionismen føres frem, er det dog ikke for at skaffe enkelte Fabrikker eller enkelte store Virksomheder store Fordele, men for at skabe Betingelser for, at et fyldigt Næringsliv vil kunne udvikle sig. Et gammelt Ord siger: Med Lov skal man Land bygge, og naar vi tale om de økonomiske Forhold i et Folk, tør jeg sige, at intet griber stærkere ind deri end netop en Toldlov. Naturligvis er det ikke Meningen med en Toldlov, at Forbrugerne skulle beskattes uforholdsmæssig højt, men Næringslivet maa have den tilstrækkelige Beskyttelse for at kunne leve og trives.

Nu have vi her oppe hørt alle de gamle Frihandelsteorier gentage. Der er en, jeg har manglet, nemlig Sovepuden. Kun den ærede sidste Taler nævnedes den, dog ikke, fordi han billigede den Betragtning, at

Toldbeskyttelse var en Sovepude, hvorpaa vi kunde hvile. Derimod have vi hørt dette „at pumpe af andres Lommer“ og „de naturlige Erhverv“. Det var især det ærede Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen), der talte om „det naturlige Erhverv“, og at det var det, som skulde frem. Nu vil jeg spørge det ærede Medlem: Hvad er et naturligt Erhverv? Selvfølgelig maa Landbruget for Danmark være et naturligt Erhverv, men dersom Betingelserne for det her i Danmark paa Grund af Overskudsudførsel fra andre Lande blive saadanne, at vi f. Eks. skulle til at sælge en Td. Rug for 6 Kr. eller 100 Pund for 3 Kr., saa vil jeg spørge det ærede Medlem: er det saa muligt for Landmændene med den nuværende Arbejdsomkostninger og de nuværende Skattebyrder at eksistere? Altsaa denne Tale om de naturlige Erhverv, den gælder efter min Mening til Wandsbeck, for det viser sig, at det, som i det ene Øjeblik er et naturligt Erhverv i et Land, godt i det næste Øjeblik kan blive ødelagt af Konkurrence fra et andet Land.

Naar vi nu se paa Frihandelen, indrømmer den højtærede Finansminister, at man i andre Lande gaar i modsat Retning af Frihandel. Her vil man føre en Toldlov igennem, som gaar i frihandelsvenlig Retning, hvorimod de i andre Lande er stærkt protektionistiske. Han fortalte, at de vare inde paa Frihandelssystemet for 50 Aar siden. Hvorfor bleve de saa ikke ved dette Princip, højtærede Minister? Fordi de mærkede, at deres Erhvervsliv, at Nationalindtægten dalede under Frihandelen. Kun et Land foruden Danmark er blevet staaende paa Frihandelen, nemlig England. Lad os saa undersøge, hvorledes Forholdene ere i England. Er den engelske Industri vokset, har den holdt Maal med den tyske, som har været stærkt toldbeskyttet? Der bliver fortalt, at ikke faa industrielle Virksomheder i England ere nedlagte, og Kapitalen tilligemed de Mænd, som vare Ledere af dem, have søgt til andre Lande. Jeg har erfaret f. Eks. fra Riga, at der er ikke saa ganske lille en Virksomhed, som drives med engelsk Kapital. Og mon mange af de industri-drivende nede ved Batum og andre Steder ikke ere Englændere, der have søgt bort fra Landet med deres Kapital? Men det gaar ud over Arbejderne, saa snart Kapitalen vandrer fra Landet og søger at skabe sig Muligheder andre Steder.

Der har været talt her om Mølleindustrien. Jeg har spurgt: Hvor kan det være, at Mølleindustrien klager, dens Aktier staa